

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7386

гр. София, 01.10.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в закрито заседание на 01.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

като разгледа дело номер **3484** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалбата на А. В. К. против решение №812104-83/12.03.2020 г. на Директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ на Министерството на вътрешните работи. Обосновават се съображения, че решението обективира изричен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация по смисъла на чл. 38 от ЗДОИ. Твърди се материална незаконосъобразност на отказа. Претендира се отмяна на оспорения административен акт и присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ на Министерството на вътрешните работи чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като недопустима и неоснователна. Излага доводи за приложимост на чл. 37 и 39 от ЗДОИ, доколкото задълженият субект не разполага с исканата информация, поради което по реда на чл. 33 от ЗДОИ е уведомил заявителя. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по заявление №812104-77/27.02.2020 г. депозирано по пощата от А. В. К.. Със заявлението е поискан достъп до следната информация: 1. Брой проведени съвместни операции между прокуратурата и полицията, насочени срещу „битовата престъпност“ от началото на 2020г.?; 2. Какви посегателства, съгласно Наказателния кодекс, са разследвани във вече проведените съвместни операции между прокуратурата и полицията, насочени срещу „битовата престъпност“?; 3. Какви посегателства,

съгласно Наказателния кодекс, се включват в понятието „битова престъпност“?; 4. Какво се разбира, съгласно употребявания израз в съобщенията на Прокуратурата на Република България „криминално проявени лица“?; 5. Съгласно какви критерии прокуратурата и полицията избират населените места или частите от населените места, в които да проведат съвместни операции, насочени срещу „битовата престъпност“?. В заявлението изрично е посочено, че заявителят желае информацията да му бъде предоставена на e-mail: [електронна поща].

С писмо с №8121р-4182 от 02.03.2020г. директора на дирекция „ПНД“ е препратил заявление №812104-77/27.02.2020 г. до директора на Главна дирекция „Национална полиция“. В отговор е получено писмо с рег. № 3286р-11265 от 06.03.2020 г., съдържащо отговори на поставените от заявителя въпроси.

На 12.03.2020 г. от директора на „ДПНД“ е постановено Решение № №812104-83/12.03.2020г. за предоставяне на достъп до обществена информация, изпратено на посочената електронна поща на същата дата, със следното съдържание:

По въпрос 1: Исканата информация не се обработва и съхранява.

По въпрос 2: Исканата информация не се обработва и съхранява.

По въпрос 3: В Наказателния кодекс не съществува правна дефиниция на понятието „битовата престъпност“. С него в МВР се обозначават най-масовите престъпления, насочени срещу основните права, свобода и имущество на гражданите. В тази група се включват престъпления срещу личността и имуществото на гражданите- умишлени убийства, грабежи, кражби, измами, палежи, посегателства срещу МПС и престъпления, свързани с наркотици и техните аналози.

По въпрос 4: Въпросът е насочен към Прокуратурата на Република България.

По въпрос 5: Исканата информация не се обработва и съхранява.

Жалбата е депозирана на 15.04.2020 г.

Въз основа на тези факти настоящият съдебен състав намира, че жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА предвид липсата на годем за оспорване административен акт. Съдът намира, че от съдържанието на Решение № 812104-83/12.03.2020 г. на директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ - Министерство на вътрешните работи може да се заключи, че последното обективира уведомление по смисъла на чл. 33 от ЗДОИ.

Разпоредбите на ЗДОИ уреждат обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация. При анализа на законовите разпоредби досежно реализацията на тези отношения се налага изводът, че задължения субект по чл. 3 от същия закон дължи мотивирано писмено произнасяне. Този извод се потвърждава от изричните разпоредби на чл. 28, ал. 2 - изискваща писмено уведомяване на заявителя за взетото решение, чл. 38 и чл. 39 - въвеждащи изисквания за форма и съдържание на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация. Налице е законен императив за писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ. Законът за достъп до обществена информация не поставя издаването на решения за достъп до обществена информация в компетентност на определени държавни органи, нито въвежда специална спрямо възложената им с други закони материална компетентност. Както предвижда чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, този закон се прилага за достъп до обществената информация, която се създава или се съхранява от държавните органи или органите на местното самоуправление в Република България. От това следва, че всеки държавен орган може да вземе решение, свързано с достъп до обществена

информация, стига поисканата информация да се създава или съхранява от него. Според чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. Съгласно чл. 33 от ЗДОИ, когато органът не разполага с исканата информация, той уведомява за това заявителя.

Актовете, с които се предоставя или отказва достъп до обществена информация, безспорно са индивидуални административни актове - те са волеизявление на законово оправомощен орган. Но за да бъде актът индивидуален административен е необходимо да са се осъществили юридическите факти, които поражда компетентността на органа да се произнесе. Анализът на чл. 28, ал. 2 във връзка с чл. 3 от ЗДОИ, които определят тези юридически факти, сочи, че за да е налице индивидуален административен акт е необходимо първо, той да е издаден от посочените в чл. 3 от ЗДОИ правни субекти, и второ, да е налице обществена информация.

Двата акта /този по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ и този по чл. 33 от ЗДОИ/ имат различна правна природа: при акта по чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, органът е установил, че съществува исканата обществена информация и с оглед на това постановил да бъде предоставена, докато при акта по чл. 33 от ЗДОИ органът е установил, че не разполага - не е създадена и не се съхранява при него, исканата обществена информация. Щом информацията не е създадена, тя не може да бъде предоставена. Липсата на информация е липса на елемент от фактическия състав, който регламентира компетентността на органа, и с оглед на това за него не е налице задължение да се произнесе с индивидуален административен акт, с който да я предостави или да откаже предоставянето ѝ.

В разглеждания случай, част от поисканата информация по т.1, т.2 и т.5 не се съхранява при ответника в поискания в заявлението вид и систематика. В този смисъл, задълженият субект по чл. 3, ал. 1 ЗДОИ не разполага с поисканата информация, поради което той не е задължен да се произнася с нарочен акт по реда на закона, а има само задължение да уведоми заявителя съобразно чл. 33 от ЗДОИ за невъзможността да я предостави в желания вид. При наличието на предпоставките по чл. 33 от ЗДОИ органът е изпълнил надлежно задълженията си чрез уведомяване на заявителя.

За другата част от търсената информация по т.4 на заявителя е указано, че въпросът касае Прокуратурата на Република България. А относно т. 3 в заявлението е предоставена цялата налична информация. Ето защо процесното писмо не представлява изричен отказ по чл. 38 от ЗДОИ, който да бъде разгледан по същество на основание чл. 58, ал. 3 от АПК.

Трайна и безпротиворечива е съдебната практика на Върховния административен съд, която приема, че уведомлението по чл. 33 от ЗДОИ не представлява индивидуален административен акт, с него не се засягат права и законни интереси и не могат да произтекат неблагоприятни правни последици за адресата му, поради което и не подлежи на съдебен контрол. В този смисъл са Определение № 9952 от 19.07.2018 г. по адм. д. № 6736/2018 г., 5 чл. с-в на ВАС; Определение № 4162 от 30.03.2018 г. по адм. д. № 4950/2016 г., V отд. на ВАС; Определение № 6943 от 28.05.2018 г. по адм. д. № 5653/2018г, Определение № 1480 от 06.02.2017 г. по адм. д. № 133/2017 г. на ВАС- V отд.; Определение № 7771 от 27.06.2016 г. по адм. д. № 6236/2016 г. на ВАС - V отд.; Определение № 15574 от 19.12.2014 г. по адм. д. №

15225/2014 г. на ВАС- V отд. и др.

След като не разполага с исканата информация и липсва нормативно задължение да създава и съхранява същата, то за ответника не е налице задължение за произнасяне по съществуващото на подаденото заявление. Жалбата е процесуално недопустима като подадена срещу акт, който не подлежат на обжалване, поради което и следва да се остави без разглеждане, а образуваното производство да се прекрати.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 4 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на МВР следва да бъдат присъдени разноски за защита от юрисконсулт в размер на 100 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 159, т. 1 от АПК Административен съд- София град, 56-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 02.09.2019г., с което е даден ход по същество.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на А. В. К., против Решение №812104-83/12.03.2020 г. на директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ при Министерство на вътрешните работи.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 3484/2020 г. по описа на Административен съд София - град.

ОСЪЖДА А. В. К. да заплати на Министерството на вътрешните работи разноски по делото в размер на 100 лв.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: